

Copil rugător sunt și eu

Rugăciunea este cheia dimineții și zăvorul serii. Eu când mă rog, Îi cer iertare și Îi mulțumesc pentru toate binecuvântările pe care mi le-a oferit, Îi mulțumesc pentru că mă iubește atât de mult, încât S-a răstignit pe Cruce pentru ca eu să am viață veșnică.

Elena-Teodora Cojocar, cl. a VIII-a B

Dumnezeu ne spune în Sfânta Scriptură că orice vom cere, vom primi de la El. De aceea nu trebuie să ne descurajăm când rugăciunea nu ne este împlinită; poate fi o încercare de la Dumnezeu, Care vrea nu numai să ne rugăm, ci și să împlinim poruncile Lui. Numai așa ne putem ruga cu inima curată.

Nicoleta Ciobotar, cl. a IV-a B

Rugăciunea răsare în suflet ca un boboc de floare. Creștinul are datoria de a-l uda cu lacrimile jertfei și a-l încălzi cu puterea dragostei... După ce înflorește, omul i-o dăruiește îngerului păzitor, care o va sădi în grădina raiului. Rugăciunea este cea mai frumoasă ofrandă pe care un om I-o poate dărui lui Dumnezeu.

Alexandra Varna, cl. a VII-a A

Rugăciunea este necesară pentru om, așa cum apa este necesară pentru pământ. Când mă rog lui Dumnezeu, simt ceva care îmi umple golul din inimă... acest ceva este CREDINȚA.

Ionuț-Alexandru Ichim, cl. a VIII-a B

Rugăciunea dă un sens vieții noastre. În viață sunt momente plăcute și neplăcute, dar cu ajutorul rugăciunii vom putea trece peste toate obstacolele vieții; ea ne dă puterea de a merge mai departe, de a fi mai buni, de a înțelege sensul și scopul vieții.

Oana Cepil, cl. a III-a A

După ce te rogi, simți că ți s-a luat o piatră de pe inimă, că mintea s-a curățit de gândurile rele. Păstrând atenția în rugăciune, gândul rămâne la Maica Domnului, la Sfinți, la Dumnezeu care prin harul Duhului Sfânt te ajută să treci peste obstacole.

Alia-Cătălina Igbariya, cl. a VI-a

Sunt un copil rugător datorită bunicii mele cu care merg în fiecare duminică la biserică, participând la Sfânta Liturghie și ascultând predica. În inima mea mă rog pentru sănătatea părinților și ca bunicii să treacă ușor peste anii bătrâneții. Am nădejdea că Mântuitorul Hristos îmi va călăuzi pașii în viață.

Mădălina-Paraschiva Cuciurean, cl. a III-a A

Elevi ai Școlii cu cl. I-VIII Nr. 1, Rădăuți, îndrumați de prof. Maria-Cristina Nicolau.

Chipul mamei

Chipul mamei poate fi icoana cea mai dragă în care se descoperă Dumnezeu în sufletul unui copil. Iată cum își aduce aminte părintele Petroniu Tănase, starețul Schitului românesc Prodromu din Muntele Athos, de "icoana smerită a mamei sale":

În toată viața ei a fost profund credincioasă. Sărbătorile le ținea cu mare sfințenie, chiar și pe cele mai mici. Milostenia îi era grija de căpetenie. Pe străini îi chema de pe drum, îi ospăta și-i odihnea. Nici un sărac nu pleca cu mâna goală. Tata o mai muștra uneori că-i prea cu mâna spartă. Pomenirile morților le ținea cu mare sfințenie, în fiecare sâmbăta de dimineață dădea de pomană pentru cei adormiți: un blid cu lapte sau cu mâncare, o cofă de apă dusă unei vecine. (...)

Era gospodină neîntrecută. Ea torcea, ea țesea. Ne făcea singura toată îmbrăcămintea: cămăși, sumane, opinci, precum și țoalele și așternuturile din casă. A avut de crescut opt copii, șase fete și doi băieți, și ne-a crescut cu frica de Dumnezeu, cu respect față de oameni și cu cinste. Nu cruța bățul când nu eram în rânduială (...)

În Joia Mare a plecat de dimineață de acasă, iar când s-a întors și am întrebat-o, am aflat cu mare surprindere că fusese la o vecină bolnavă, îi dusese un dar și-i spălase picioarele în amintirea smereniei Domnului de la Cină. "Domnul Hristos să spele picioarele ucenicilor, iar eu să nu fac nimic pentru El?! Am făcut și eu măcar atâta!" În Vinerea Mare toată ziua a fost cu ochii înlăcrimați. "Când mă gândesc - îmi spunea ea - câte a îndurat Domnul Hristos pentru noi, îmi vine să plâng și să răcnesc de durere..."

A trecut la cele veșnice după o suferință de câteva luni. Încă înainte de Postul Sfinților Apostoli a atras atenția surorii Glicheria: "Să chemi pe părintele Ionică să mă spovedească și să mă împărtășească." A postit, s-a spovedit și s-a împărtășit. (...)

În ultima zi, luni și noaptea spre marți n-a mai dormit deloc, ci s-a rugat mereu în șoaptă. Apoi i-a spus Glicheriei: "Să-mi faci pomenire frumoasă, cu prescuri, colivă, flori și busuioc..." apoi a șoptit "Iartă-mă!", apoi s-a întors pe o parte și a adormit ca în somn. Sufletul îi zburase din "vasul de lut" atât de chinuit de dureri și de neazuri. Fața îi era liniștită și un zâmbet îi încremenise pe buze.

(Din volumul "Icoane smerite din Sfânta Ortodoxie românească", Editura Bizantină)